

Асѣнь (горчиво се усмихва).

И на тяхъ не можеме да се надѣваме, на ли?

От. Иванъ.

Никой не знае за моето дохождане тукъ. Дай ми пръстенътъ си, царю, облъгни се на мене и бѣди спокоинъ. Тъ вършѣтъ скритата, и ние само скритата ште можемъ да ги съсипемъ.

Исакъ (клима съ глава).

Асѣнь (дава му пръстенътъ).

Земи, Отче.

От. Иванъ (зема пръстенътъ и го цалува).

Хвала на Бога! (тръгнува да си утива).

Исакъ (бързинкомъ си утива).

Асѣнь (пристита го).

Само, да не се пролива кръвъ, Отче. А най-много запазете Иванка, запазете хубавото му име...

От. Иванъ.

Всичко ште стане добръ, царю (тръгнува пакъ).

Асѣнь (спира го).

Да-й-да можѣхте да ми го пратите тукъ. Той е съ добро сърце...

От. Иванъ.

Всичко ште бѣде.

Асѣнь.

Не е ли добръ да почакаме до утрѣ?

От. Иванъ (нетърпѣливо).

Нито минута! (утива).